

Βόλος 19 Ιουνίου 2018

Του Σεραφείμ Αθανασίου

ΓΚΟΥΖΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ

(Ο καλός Στρατηγός, έφυγε και αυτός)

Ανοίγοντας τον υπολογιστή μου «χθες 18-6-2018» δυσάρεστα ξαφνιάστηκα με μια είδηση που είχε με e-mail) σταλεί, και ως μέλος και εγώ έλαβα, από τα γραφεία της «κοινότητας» των αποστράτων Στρατού- Αστυνομίας, του Νομού Μαγνησίας.

Μας πληροφορούσε ότι: ο επί 12ετία Πρόεδρος αυτής της κοινότητας, αυτού του συλλόγου των αποστράτων, ο Υποστράτηγος Αθανάσιος Γκουζής, έφυγε για το μεγάλο και χωρίς γυρισμό ταξίδι του.

Σερ.Αθανασίου

Είχα την μεγάλη τύχη αυτόν τον υπέροχο άνθρωπο να τον γνωρίζω από πολύ κοντά και με θεωρούσε-το ίδιο και εγώ- αγαπημένο του φίλο.

Με την καλή του σύζυγο και με άλλους Αποστράτους συναδέλφους, μου είχαν κάνει την τιμή και με είχαν επισκεφθεί 2-3 φορές, στο σπίτι μου.

Αστείρευτη πηγή ανθρωπιάς και καλοσύνης ο Στρατηγός Γκουζής. Κυριολεκτικά σε έπαιρνε με το μέρος του από την πρώτη στιγμή της γνωριμίας. Σεμνός και καταδεκτικός άνθρωπος και με ένα καλό λόγο προς όλους και όσους τον παρακολουθούσαν, στην όποια κουβέντα τους.

Πολλές φορές με έπαιρνε τηλέφωνο και τα λέγαμε και πάντα με αποκαλούσε, λόγω ηλικίας, « Σεβαστέ και χαλκέντερε κ. Σεραφείμ», ενώ εγώ όταν τον προσαγόρευα Στρατηγό και τον ευχαριστούσα για τα καλά του λόγια, μου αντέτεινε: « Θανάση να με λέτε».

Ο Στρατηγός Γκουζής, εκείνος ο πολύ δραστήριος άνθρωπος, στη 12ετία της Προεδρίας του Συλλόγου μας ,αυτόν τον σύλλογο-σύνδεσμο τον «ζωντάνεψε». Χωρίς υπερβολή και για πολλά μπορώ

να πω χρόνια βρισκόταν στα «αζήτητα», υπολειτουργούσε και όταν ανέλαβε εκείνος την προεδρεία, πήραν φωτιά τα τηλέφωνα προς τους φίλους αποστράτους και στην αδρανή εκείνη Κοινότητα συσσωρεύτηκε μεγάλος αριθμός αποστράτων Στρατού και Αστυνομίας.

Στη συνέχεια οι συγκεντρώσεις αποστράτων και μελών οικογενειών/ στον ιδιόκτητο χώρο της παραλιακής Λεωφόρου Αργοναυτών Βόλου/ήταν αδιαχώρητες. Οι ετήσιες συνεστιάσεις αποστράτων και φίλων έπαιρναν και έδιναν. Οι ανά την Ελλάδα διάφορες εκδρομές και επισκέψεις-προσκυνήματα σε Μοναστήρια και χώρους θυσίας συναδέλφων (Λιτόχωρο, Γράμμο, Τσούκα Πίνδου, Κορυτσά, Άγιοι Σαράντα, Χειμάρα κ.λ.π). ήταν συγκινητικές.

Όταν οι νεώτεροι βρισκόντουσαν στους τόπους θυσίας παλαιότερων συναδέλφων, τα μάτια τους πλημύριζαν δάκρυα ευγνωμοσύνης για κείνους που έπεσαν, υπέρ βωμών και εστιών.

Φορτωμένοι συναισθήματα αναπολούσαν δακρυσμένοι στιγμές μεγαλείου εκείνων των ημίθεων που έχουν θυσιαστεί και που δυστυχώς τα οστά αυτών των Ηρώων/ κατά μία πολύχρονη και επίπονη έρευνα του Σεβαστού μας γιατρού και Υπουργού κ. Σούρλα Γεωργίου/ εδώ και 78 χρόνια, τα φέρνει στην επιφάνεια όχι ενδιαφέρον της πολιτείας αλλά το αλέτρι των αγροτών σε πεδιάδες και πλαγιές στις οποίες, αν κάποιος καλύτερα σταθεί και με προσοχή αφουγκραστεί, μπορεί να ακούσει στην Τσούκα- Καστοριάς και όχι μόνο εκεί, ακόμη και τη φωνή του πρώτου πεσόντα Αλέξανδρου Διάκου και άλλων παλικαριών ή-και γιατί όχι το τραγούδι της Βέμπο: «Παιδιά της Ελλάδος παιδιά, που σκληρά πολεμάτε...!!!

Σε αυτούς τους χώρους θυσίας, με το ανήσυχο πνεύμα σου και δραστηριότητες που ήσουνα προικισμένους, εσύ Στρατηγέ μου, πολλούς νεώτερους συναδέλφους κατά χρονικά διαστήματα οδήγησες, προκειμένου να αποτίσουν φόρο τιμής σε κείνους που έπεσαν.

Στρατηγέ Θανάση Γκουζή, αγαπημένε και σεβαστέ μου φίλε, αλήθεια σου λέω/πέρα από τους στενούς σου συγγενείς: σύζυγο, γιό σου γιατρό θωρακοχειρουργό, αγαπημένη σου κόρη και εγγόνια, οι οποίοι δικαιολογημένα είναι απαρηγόρητοι γιατί θα τους λείψεις και

στους οποίους εγώ οικογενειακώς στέλνω τα πιο θερμά μου συλλυπητήρια.

Πέρα λοιπόν από αυτά τα πρόσωπα θα σε αναζητούν και πολλοί συνάδελφοί σου κι κόσμος πολύς.

Περισσότερο όμως θα λείψεις σε μένα και στο γιό μου ,το Ζήση, που τον αγαπούσες σαν παιδί σου και που είχαμε δεθεί φιλικά μαζί σου και τόσο σε αγαπούσαμε!

Εγώ ιδιαίτερα είχα συνηθίσει και τα έστω κατ' αραιά χρονικά διαστήματα τηλεφωνημάτά σου για να μου πεις το: «καλημέρα σεβαστέ και χαλκέντερε κ. Σεραφείμ» και με το που άκουγες το: «Καλημέρα Στρατηγέ μου» με « μάλωνες» λέγοντάς μου: « Θανάση να με λέτε».

Ποτέ δεν σε φώναξα Θανάση, ούτε στις συναντήσεις μας ούτε και στα τηλεφωνημάτά μας. Όμως σήμερα το τολμώ, χωρίς βέβαια να εκλείψει και ο, προς το πρόσωπό σου, δικός μου σεβασμός.

Στο καλό φίλε Θανάση, στο καλό καλέ μου και ειλικρινή αγαπημένε μου και πάλι φίλε. Σου εύχομαι ξεκούραστα να περπατάς στη δική σου στράτα, στο δικό σου αιώνιο μονοπάτι.

19-6-2018

ΑΙΩΝΙΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΝΗΜΗ ΣΟΥ.

Δημοσιεύτηκε στον «Ταχυδρόμο» και στη « Ροδιακή».